

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Finančního ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká hradební 61, za účasti **F. C. spol. s r.o.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 28. 2. 2007, č. j. 59 Ca 95/2006 – 23,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 28. 2. 2007, č. j. 59 Ca 95/2006 – 23, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 22. 6. 2006, č. j. 11095/06-1200, jímž bylo zamítnuto odvolání obchodní společnosti F. C. spol. s r.o. proti rozhodnutí o odvolání Finančního úřadu v Jilemnici (dále též „správce daně“) ze dne 30. 9. 2005, č. j. 42698/05/259930/2614, kterým byla obchodní společnosti F. C. spol. s r.o. zvýšena daňová ztráta z příjmů právnických osob podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), o 60 500 Kč za zdaňovací období 1. 1. 1998 až 31. 12. 1998.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady rozsudku v jeho nezákonnosti

spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále v nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel je ve své kasační stížnosti přesvědčen, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, v jakém rozsahu má odvolací orgán přezkoumávat v odvolacím řízení odvoláním napadené rozhodnutí. Žalobce v odvolání nenamítal nic ohledně správnosti výše doměřené daně, ale pouze namítal, že daň byla doměřena po uplynutí lhůty stanovené ust. § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Stěžovatel tedy neměl důvod se zabývat výší doměřené daně, protože žalobce její výši nijak nezpochybnil. Stěžovatel uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že žaloba neobsahovala žalobní bod, ze kterého by bylo patrné, že stěžovatel nepřihlédl v rozporu s ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků ke skutečnostem, které měly podstatný vliv na výrok rozhodnutí a které vyšly při přezkoumávání najevo, překročil krajský soud při přezkoumání rozhodnutí stěžovatele meze dané žalobními body, což je nutné považovat za vadu řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel namítá, že krajský soud převzal z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, sp. zn. 2 Afs 31/2005, jím vyslovený právní názor, aniž specifikoval, k jakým skutečnostem byl stěžovatel povinen přihlédnout. Rozsudek krajského soudu je proto podle názoru stěžovatele nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí, z výše uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Účastník řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Zásadní stížní námitka stěžovatele se týká nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů uvedeného rozhodnutí. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci a napadený rozsudek přezkoumal z důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

Stěžovatel je ve své kasační stížnosti přesvědčen, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, v jakém rozsahu má odvolací orgán přezkoumávat v odvolacím řízení odvoláním napadené rozhodnutí. Ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků nelze vykládat tak, že je nutné, aby odvolací orgán vždy buď uvedl, že bylo přihlédnuto ke skutečnostem, které vyšly najevo, a o jaké skutečnosti se jednalo, nebo konstatoval, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti ve smyslu uvedeného ustanovení. Žalobce v odvolání nenamítal nic ohledně správnosti výše doměřené daně, ale pouze namítal, že daň

byla doměřena po uplynutí lhůty stanovené ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel tedy neměl důvod se zabývat výší doměřené daně, protože žalobce její výši nijak nezpochybnil. Stěžovatel v této souvislosti uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že žaloba neobsahovala žalobní bod, ze kterého by bylo patrné, že stěžovatel nepřihlédl v rozporu s ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků ke skutečnostem, které měly podstatný vliv na výrok rozhodnutí, a které vyšly při přezkoumávání najevo, překročil krajský soud při přezkoumání rozhodnutí stěžovatele meze dané žalobními body, což je nutné považovat za vadu řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, sp. zn. 2 Afs 31/2005, na který krajský soud odkazuje, byl obsah žaloby posuzován z hlediska předcházející právní úpravy, žaloba byla v tomto případě podána již za účinnosti s. ř. s. a musela splňovat náležitosti podle tohoto zákona. Stěžovatel namítá, že krajský soud převzal z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, sp. zn. 2 Afs 31/2005, jím vyslovený právní názor, aniž specifikoval, k jakým skutečnostem byl stěžovatel povinen přihlédnout. Krajský soud buď sám ze správního spisu žádné skutečnosti, ke kterým byl povinen přihlédnout a nepřihlédl, nezjistil, nebo je opomněl uvést do odůvodnění rozsudku. Rozsudek krajského soudu neobsahuje žádné důvody, proč dospěl soud k závěru, že žalovaný nepřihlédl k nějaké skutečnosti, která při přezkoumávání rozhodnutí vyšla najevo, a je proto podle názoru stěžovatele nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Nadto stěžovatel připomíná, že v případě řešeném Nejvyšším správním soudem v uvedeném rozsudku krajský soud výslovně uvedl, že žalovaný byl povinen přihlédnout k tomu, že byla daň doměřena na základě opakované daňové kontroly. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

V této věci považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést, že k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se již dříve vyjádřil ve své judikatuře (například v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS), z níž vyplývá, že krajský soud, který dospěje k závěru, že jím přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu je vadné, musí rovněž uvést, v čem konkrétně tato vada spočívá. V situaci, kdy není z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu zřejmé, proč tento soud shledal rozhodnutí správního orgánu vadným, je nutno pokládat takové rozhodnutí krajského soudu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tak tomu je i v této věci, neboť krajský soud učinil závěr, že v daném případě správní orgán přezkoumal rozhodnutí správce daně pouze v rozsahu odvolání, čímž měl zatížit své rozhodnutí vadou, který však tento soud postavil toliko na obecném rozboru platných právních předpisů, vztahujících se na danou problematiku, spolu s uvedením příslušné judikatury. S ohledem na výše uvedené je krajský soud povinen specifikovat své závěry ve vztahu ke konkrétním skutkovým a právním okolnostem dané věci, a proto i uvést, k jakým konkrétním skutečnostem ve smyslu ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků správní orgán nepřihlédl, ačkoliv tak učinit měl.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud v dané věci uvádí, že krajský soud by neměl opomenout, v souvislosti s posuzovaným porušením ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, zohlednit zásadu dispoziční, na níž je správní soudnictví založeno. Tato zásada znamená, že správní soud z vlastní iniciativy nepřezkoumává správní rozhodnutí nad rámec vymezený žalobcem a nenahrazuje žalobcovu iniciativu, a ani tak činit nesmí. Je tedy zcela na žalobci, aby v souladu se zásadou dispoziční zakotvenou v ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. a § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uplatnil skutečnost, o níž ví a na základě které se cítí být zkrácen na svých právech, již v řízení před krajským soudem. Tento závěr potvrzuje i rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Afs 16/2003 - 79, www.nssoud.cz.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se podrobně dalšími námitkami stěžovatele v kasační stížnosti, neboť zjištěná nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí představuje vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti nyní napadaného rozsudku a tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu